

TUTO sobotu chtěli jet plavit koně. Slunce pálilo, a báli si, že by z toho i tentokrát mohlo sejít. Po obědě se na obloze objevily šedé mraky.

Vašek zpozoroval, že se otec baví před vraty s cizím mužem, jenž přijel v malém voze, a že vstoupili do domu. Když ho za chvíli otec volal, neozýval se. Ani když otec několikrát za sebou rychle a rozhněvaně své volání zopakoval, se mu neozval.

„Teď jsem ho tu někde viděl!“ řekl sedlák otráveně. „Celý den se takhle toulá! [...] Před nějakou dobou si rozřízl nohu o střep, jinak bych ho už dávno o žních zapřáhl. Budete ho muset držet zkrátka, pane Voska.“

[...]

Za posledními třemi domy ve vesnici, malými a chatrnými [...] se do nedohledna táhla sklizená pole. [...] V jednotvárné šedavé hnědi strnišť ležela uprostřed nepravidelného kousku louky tůň, lemovaná rákosím a křovinami; připomínala velké zaprášené zrcadlo. Okolní zeleň vypadal strnule a šedě. Když se chlapci k tůni přiblížili, vyskočil z křoví houf děvčat. Jako by někdo nohama drtil sklo, tak ostře zněl zvuk rozstříkujících se vody do hrobového ticha, když chlapci hnali koně s hlasitým voláním do vody. Pomalu, jakoby opatrně, šli koně dál, nemotorně sunuli svá těla do temných vod, jež se chvíli v místech dotyku s koňskou srstí stříbrně leskla. Chlapci byli v bujaré náladě, pokoušeli se stát na hřbetech zvířat a skákali z nich do vody, vyplavali na hladinu, vraceli se a znovu vylézali na koně.

(240 Wörter)